YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

26 päivänä lokakuuta 2000 *

Yhdistetyissä asioissa T-83/99—T-85/99,

Carlo Ripa di Meana, Euroopan parlamentin entinen jäsen, kotipaikka Montecastello di Vibio (Italia),

Leoluca Orlando, Euroopan parlamentin entinen jäsen, kotipaikka Palermo (Italia), ja

Gastone Parigi, Euroopan parlamentin entinen jäsen, kotipaikka Pordenone (Italia),

edustajinaan asianajajat V. Viscardini Donà ja G. Donà, Padova, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto E. Arendt, 8—10 rue Mathias Hardt,

kantajina,

vastaan

Euroopan parlamentti, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet A. Caiola ja G. Ricci, avustajanaan asianajaja F. Capelli, Milano, pro-

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

sessiosoite Luxemburgissa Euroopan parlamentin pääsihteeristö, Kirchberg,

vastaajana,

joissa kantajat vaativat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan Euroopan parlamentin 4.2.1999 tekemät päätökset, joilla hylättiin Ripa di Meanan, Orlandon ja Parigin hakemukset, joissa vaadittiin Euroopan parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III tarkoitetun tilapäisen eläkejärjestelmän taannehtivaa soveltamista,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja V. Tiili sekä tuomarit R. M. Moura Ramos ja P. Mengozzi,

kirjaaja: hallintovirkamies G. Herzig,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 29.6.2000 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian perustana olevat tosiseikat

1 Kantajat olivat Euroopan parlamentin (jäljempänä parlamentti) jäseniä vaalikauden 1994—1999 aikana.

2 Koska parlamentin kaikkia jäseniä koskevaa lopullista yhteisön eläkejärjestelmää ei ole, parlamentin puhemiehistö vahvisti 24.5. ja 25.5.1982 sellaisista jäsenvaltioista, jotka eivät ole säätäneet parlamentin jäseniä koskevasta eläkejärjestelmästä, olevien jäsenten tilapäisen eläkejärjestelmän (jäljempänä tilapäinen eläkejärjestelmä). Järjestelmää sovelletaan myös siinä tapauksessa, että säädetyn eläkkeen määrä ja/tai ehdot eivät vastaa sen valtion kansanedustuslaitoksen jäsenen eläkkeen määrää ja ehtoja, jonka edustajaksi kyseinen parlamentin jäsen on valittu. Tätä sääntöä sovelletaan tällä hetkellä vain parlamentin italialaisiin ja ranskalaisiin jäseniin. Tilapäistä eläkejärjestelmää koskeva järjestelmä esitetään parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III (jäljempänä liite III).

3 Tilapäisestä eläkejärjestelmästä (sellaisena kuin se oli voimassa 25.5.1982 alkaen) määrättiin seuraavaa:

"1 artikla

1. Kaikilla Euroopan parlamentin jäsenillä on oikeus vanhuuseläkkeeseen.

2. Kaikille Euroopan parlamentin jäsenille tarkoitetun lopullisen yhteisön eläkejärjestelmän perustamiseen asti tilapäistä eläkettä maksetaan kyseisen jäsenen pyynnöstä Euroopan yhteisön talousarviosta, parlamenttia koskevasta osastosta.

2 artikla

1. Tilapäisen eläkkeen määrä ja ehdot ovat samat kuin sen valtion kansanedustuslaitoksen alahuoneen jäsenen eläkkeen määrä ja ehdot, jonka edustajaksi jäsen on valittu Euroopan parlamenttiin.

2. Jäsenen, joka on edellä 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu edunsaaja, on maksettava yhteisön talousarvioon määrä, jonka suuruus lasketaan siten, että hän maksaa kokonaissuorituksen, joka on samansuuruinen kuin se, jonka hänen kansanedustuslaitoksensa jäsen maksaisi kansallisten määräysten mukaisesti.

3 artikla

Eläkkeen suuruutta laskettaessa aikaan, jonka jäsen on toiminut Euroopan parlamentissa, voidaan lisätä aika, jonka hän on toiminut kansanedustajana kansallisessa parlamentissa. Ajanjaksot, jolloin jäsenellä on ollut kaksoismandaatti, lasketaan ainoastaan yhdeksi ajanjaksoksi.

— —

6 artikla

Nämä määräykset tulevat voimaan 25. toukokuuta 1982."

4 Tilapäistä eläkejärjestelmää muutettiin parlamentin puhemiehistön 13.9.1995 tekemällä päätöksellä. Tässä päätöksessä määrätään seuraavaa:

"1 artikla

1. Euroopan parlamentin jäsenellä on oikeus vanhuuseläkkeeseen.

2. Euroopan parlamentin jäsenelle tarkoitetun lopullisen yhteisön eläkejärjestelmän perustamiseen asti tilapäistä eläkettä maksetaan kyseisen jäsenen pyynnöstä Euroopan yhteisön talousarviosta, parlamenttia koskevasta osastosta.

2 artikla

1. Tilapäisen eläkkeen määrä ja ehdot ovat samat kuin sen valtion parlamentin alahuoneen jäsenen eläkkeen määrä ja ehdot, jonka edustajaksi jäsen on valittu Euroopan parlamenttiin.

2. Jäsenen, joka on edellä 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu edunsaaja, on maksettava yhteisön talousarvioon määrä, jonka suuruus lasketaan siten, että hän maksaa kokonaissuorituksen, joka on samansuuruinen kuin se, jonka hänen parlamenttinsa jäsen maksaisi kansallisten säännösten mukaisesti.

3 artikla

1. Hakemukset kyseiseen tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymiseksi on tehtävä kuuden kuukauden kuluessa jäsenen toimikauden alkamisesta.

Kyseisen määräajan päätyttyä eläkejärjestelmään liittyminen tulee voimaan hakemuksen vastaanottamiskuukauden ensimmäisestä päivästä alkaen.

2. Eläkkeen maksamista koskevat hakemukset on tehtävä kuuden kuukauden kuluessa eläkeoikeuden alkamisesta.

Kyseisen määräajan päätyttyä eläkkeen maksaminen alkaa hakemuksen vastaanottamiskuukauden ensimmäisestä päivästä alkaen.

4 artikla

Eläkkeen suuruutta laskettaessa aikaan, jonka jäsen on toiminut Euroopan parlamentissa, voidaan lisätä aika, jonka hän on toiminut kansanedustajana kansallisessa parlamentissa. Ajanjaksot, jolloin jäsenellä on ollut kaksoismandaatti, lasketaan ainoastaan yhdeksi ajanjaksoksi.

5 artikla

Nämä säännöt tulevat voimaan sinä päivänä, jolloin puhemiehistö hyväksyy ne [eli 13.9.1995].

jäsenet, jotka ovat aloittaneet toimikautensa ennen näiden sääntöjen hyväksymispäivää, voivat kuitenkin tehdä kyseiseen järjestelmään liittymistä koskevan hakemuksen kuuden kuukauden kuluessa näiden sääntöjen voimaantulosta."

5 Kyseinen muutos lähetettiin Euroopan parlamentin jäsenille 28.9.1995 päivätyllä parlamentin tiedonannolla nro 25/95.

6 Koska kantajat luulivat kuuluvansa tilapäisen eläkejärjestelmään piiriin viran puolesta, kuten Italian parlamentin soveltamassa järjestelmässä tapahtuu, he eivät tehneet 13.9.1995 tehdyssä muutoksessa edellytettyjä hakemuksia tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymiseksi. He saivat tietää vasta vuoden 1998 ensimmäisten kuukausien aikana aivan sattumalta, etteivät he itse asiassa kuuluneet mihinkään eläkejärjestelmään, koska he eivät olleet nimenomaisesti liittyneet tilapäiseen eläkejärjestelmään kuuden kuukauden kuluessa puhemiehistön 13.9.1995 muuttamassa liitteessä III olevan uuden 3 artiklan 1 kohdan voimaantulosta.

7 Kantajat menettelivät tämän jälkeen eri tavoin. Parigi jätti 18.2.1998 henkilöstöasioita käsittelevän parlamentin pääosaston henkilöstö- ja sosiaaliasiain osaston sosiaaliasiain jaostolle (jäljempänä sosiaaliasiain jaosto) kyseiseen järjestelmään liittymistä koskevan hakemuksensa. Hän vaati tilapäisen eläkejärjestelmän taannehtivaa soveltamista. Kvestorikollegio vastasi hakemukseen 2.7. ja 20.10.1998 päivätyillä kahdella kirjeellä, joissa ilmoitettiin, että tilapäiseen eläkejärjestelmään oli mahdotonta liittyä taannehtivasti.

8 Ripa di Meana ja Orlando ottivat yhteyttä parlamentin hallintoelimiin kirjallisia hakemuksia esittämättä.

9 Parlamentin toimivaltaisiin yksiköihin tehtyjen yhteydenottojen jäätyä tuloksettomiksi kantajat kääntyivät parlamentin varapuhemiesten, Imbenin ja Podestàn puoleen pyytäen heitä puuttumaan asiaan ongelman ratkaisemiseksi.

10 Imbeni ja Podestà lähettivät kvestorikollegiolle 19.11.1998 kirjeen, jossa vaadittiin, että kantajien tilanne tutkittaisiin uudelleen. Vaatimus hylättiin kvestorikollegion kantajille osoittamilla, 4.2.1999 päivätyillä kirjeillä (Ripa di Meanalle osoitetulla kirjeellä nro 300762, Orlandolle osoitetulla kirjeellä nro 300763 ja Parigille osoitetulla kirjeellä nro 300761 sillä perusteella, että kaikille parlamentin jäsenille oli ilmoitettu, että kyseiseen eläkejärjestelmän liittyminen edellytti liittymistä koskevan hakemuksen tekemistä edellä mainitussa, parlamentin puhemiehistön 13.9.1995 tekemässä päätöksessä asetetussa määräajassa (jäljempänä riidanalainen päätös tai riidanalaiset päätökset).

Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

11 Näin ollen kantajat nostivat nämä kanteet yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 13.4.1999 jättämillään kannekirjelmillä.

12 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen neljännen jaoston puheenjohtaja määräsi asianosaisia kuultuaan 22.5.2000 antamallaan määräyksellä, että toisiinsa liittyvät asiat T-83/99, T-84/99 ja T-85/99 oli yhdistettävä suullista käsittelyä ja tuomion antamista varten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 50 artiklan mukaisesti.

13 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (neljäs jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn ja pyysi prosessinjohtotoimenpiteinä asianosaisia vastaamaan kirjallisiin kysymyksiin ja esittämään tiettyjä asiakirjoja. Asianosaiset noudattivat näitä pyyntöjä.

14 Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaiset päätökset

— velvoittaa parlamentin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

15 Vastaaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteet tutkimatta tai toissijaisesti hylkää ne perusteettomina ja

— päättää oikeudenkäyntikuluista lain määräämällä tavalla.

Tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

16 Parlamentti kiistää kanteiden tutkittavaksi ottamisen perusteet. Se huomauttaa, etteivät Ripa di Meana ja Orlando ole tehneet sosiaaliasiain jaostolle tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymistä koskevia hakemuksia. Parlamentin mukaan varapuhemiesten kirjeillä ei ole lainkaan oikeusvaikutuksia. Kumoamisvaatimuksen

kohteena oleva asiakirja on pelkkä tiedonanto oikeudellisen toimenpiteen eli parlamentin puhemiehistön 13.9.1995 tekemän päätöksen sisällöstä. Siten riidanalainen päätös on itse asiassa 13.9.1995 tehty päätös, jolla muutettiin liitettä III ja joka sisällöltään selkeänä ja pakottavana oli jo muuttanut kantajien oikeusasemaa. Toisin sanoen päätös tehtiin automaattisesti liittymistä koskevan hakemuksen tekemiseen sovellettavan määräajan päätyttyä.

17 Vastaajan mukaan kanne on siten nostettu liian myöhään. Kantajien olisi pitänyt riitauttaa parlamentin puhemiehistön 13.9.1995 tekemä päätös heti, kun ne olivat saaneet siitä tiedon. Lisäksi Parigin olisi joka tapauksessa pitänyt riitauttaa kvestorikollegion 2.7.1998 tai 20.10.1998 tekemät päätökset, sillä 4.2.1999 päivätty kirje oli luonteeltaan vain vahvistava.

18 Parlamentti huomauttaa, että koska oikeudelliset määräajat ovat pakottavia, kantajat eivät voi uudistaa niitä vaatimalla uusia tutkimuksia.

19 Parlamentti kiistää etenkin Parigin väitteen siitä, että Euroopan yhteisöjen virkamiehiin ja muuhun henkilöstöön sovellettavia henkilöstösääntöjä (jäljempänä henkilöstösäännöt) olisi sovellettava analogisesti asiaan. Parlamentti huomauttaa lisäksi, että vaikka henkilöstösääntöjä sovellettaisiinkin, Parigin kanne on nostettu liian myöhään.

20 Lopuksi parlamentti väittää, että riidanalaisella päätöksellä ei voi olla oikeusvaikutuksia, sillä sitä ei ole tehty parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 27 artiklan 2 kohdassa tarkoitetussa menettelyssä. Tämän menettelyn mukaisesti parlamentin jäsen, joka on sitä mieltä, että kyseisiä sääntöjä ei ole sovellettu oikein, voi ilmoittaa asiasta kirjallisesti parlamentin pääsihteerille, ja jos jäsen ja pääsihteeri eivät pääse yhteisymmärrykseen, asia

annetaan käsiteltäväksi kvestorikollegiolle, joka tekee päätöksen pääsihteeriä ja mahdollisesti myös puhemiestä tai puhemiehistöä kuultuaan.

21 Kantajista kaksi eli Ripa di Meana ja Orlando toteavat, että he olivat jättäneet eläkejärjestelmään liittymistä koskevat nimenomaiset hakemukset tekemättä vain siitä syystä, että sosiaaliasiain jaoston virkamiehet olivat ilmoittaneet heille, ettei liittymisellä voi olla taannehtivia vaikutuksia.

22 Parigi puolestaan väittää, että kvestorikollegion ennen riidanalaista päätöstä tekemiä kielteisiä päätöksiä ei voitu riitauttaa. Vain 4.2.1999 tehty päätös oli lopullinen. Parigi katsoo, että koska myös muilla parlamentin italialaisilla jäsenillä oli sama ongelma, hän saattoi toivoa, että asiassa päästäisiin yhteiseen myönteiseen ratkaisuun. Lopuksi Parigi toteaa, että henkilöstösääntöjä on muutoksenhakukeinojen osalta sovellettava analogisesti myös parlamentin jäseniin.

23 Kantajien mukaan vastaajan väite, jonka mukaan 4.2.1999 päivätyt kvestorikollegion kirjeet ovat vain parlamentin kahden varapuhemiehen tiedonsaantipyyntöihin annettuja vastauksia, on ristiriidassa kantajille henkilökohtaisesti osoitettujen kirjeiden sisällön kanssa, joissa todetaan seuraavaa: "Voimassaolevien säännösten mukaan teidän pyyntöänne ei näin ollen voida hyväksyä." Kantajat väittävät, että kvestorikollegion päätös on vaikuttanut välittömästi heidän taloudelliseen tilanteeseensa, minkä vuoksi heidän on riitautettava juuri tämä päätös eikä puhemiehistön päätöstä.

24 Niiden parlamentin väitteiden osalta, joiden mukaan kantajien olisi pitänyt riitauttaa 13.9.1995 tehty puhemiehistön päätös, sen vuoksi, että se koski välittömästi heidän asemaansa parlamentin jäseninä, kantajat toteavat, että ottaen huomioon parlamentin työjärjestyksen 25 artikla, jonka mukaan "kvestorien tehtäviin kuuluvat jäseniä välittömästi koskevat hallinnolliset ja taloudelliset

kysymykset puhemiehistön määräämien ohjeiden mukaisesti", parlamentin puhemiehistö antaa ainoastaan yleisluonteisia ohjeita, kun taas yksittäispäätösten tekeminen kuuluu kvestorikollegiolle.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

25 Asioiden T-83/99 ja T-84/99 osalta on todettava, että Ripa di Meana ja Orlando ottivat yhteyttä parlamentin hallintoon kirjallisia hakemuksia ja siten myös nimenomaisia vaatimuksia esittämättä, ennen kuin parlamentin varapuhemiehet puuttuivat asiaan 19.11.1998. Parlamentti kuitenkin katsoo, että näissä asioissa nostetut kanteet on jätettävä tutkimatta sillä perusteella, että 4.2.1999 päivätyssä kirjeessä vain toistetaan oikeudellisen toimenpiteen eli parlamentin puhemiehistön 13.9.1995 tekemän päätöksen sisältö. Näin ollen riidanalainen päätös on parlamentin mukaan itse asiassa 13.9.1995 tehty päätös, jolla muutettiin liitettä III ja joka sisällöltään selkeänä ja pakottavana oli jo muuttanut kantajien oikeusasemaa.

26 Tätä väitettä ei voida hyväksyä. Varapuheenjohtajien 19.11.1998 päivättyä kirjettä on nimittäin pidettävä hakemuksena, jonka he ovat tehneet kantajien puolesta.

27 On huomattava, että yhteisöjen tuomioistuin on jo yhdistetyissä asioissa 16/62 ja 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes ym. vastaan neuvosto, 14.12.1962 antamassaan tuomiossa (Kok. 1962, s. 901) katsonut, että EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan (josta on tullut EY 230 artiklan neljäs kohta) mukainen päätöksen käsite on ymmärrettävä sille EY:n perustamissopimuksen 189 artiklalla (josta on tullut EY 249 artikla) annetussa teknisessä merkityksessä, ja se, onko kyseessä lainsäädäntötoimi vai jälkimmäisessä artiklassa tarkoitettu päätös, on ratkaistava sen perusteella, onko kyseinen toimi yleisesti sovellettava.

28 Kuten vakiintuneesta oikeuskäytännöstä lisäksi ilmenee, mahdollisuudella enemmän tai vähemmän yksilöidysti osoittaa niiden oikeussubjektien määrä tai henkilöllisyys, joihin tointa sovelletaan, ei voida saattaa kyseenalaiseksi toimen normatiivisuutta (asia C-10/95 P, Asocarne v. neuvosto, määräys 23.11.1995, Kok. 1995, s. I-4149, 30 kohta ja siinä mainittu oikeuskäytäntö).

29 Tässä tapauksessa on todettava, että 13.9.1995 tehdyssä liitteen III muutoksessa säädettyjen määritelmien, jotka on laadittu yleisin ja abstraktein käsittein ja jotka tuottavat siten oikeusvaikutuksia yleisesti ja abstraktisti määritellyille parlamentin jäsenille ja näin ollen kaikille parlamentin jäsenille, on katsottava olevan yleisesti sovellettavia ja normatiivisia toimenpiteitä. Vaikka olisi selvitetty, että ne parlamentin jäsenet, joihin 13.9.1995 tehdyn muutoksen 5 artiklan 2 kohta soveltuu, voitiin nimetä muutosta tehtäessä, tällä seikalla ei kuitenkaan voida asettaa kyseenalaiseksi sitä, että viimeksi mainittu on lainsäädäntötoimi, kun otetaan huomioon, että sitä sovelletaan vain objektiivisiin oikeudellisiin tai tosiasiallisiin tilanteisiin.

30 Vaikka yhteisöjen tuomioistuin onkin myöntänyt, että lainsäädäntötoimi voi tietyissä olosuhteissa koskea suoraan ja erikseen tiettyjä luonnollisia henkilöitä tai oikeushenkilöitä (ks. yhdistetyt asiat T-172/98 ja T-175/98—T-177/98, Salamander ym. v. parlamentti ja neuvosto, tuomio 27.6.2000, Kok. 2000, s. II-2487, 30 kohta ja siinä mainittu oikeuskäytäntö), tähän oikeuskäytäntöön ei voida vedota esillä olevassa asiassa, sillä riidanalaisella toimenpiteellä ei ole loukattu mitään kantajien erityistä oikeutta tässä oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla.

31 Tästä seuraa, että asioissa T-83/99 ja T-84/99 nostettujen kanteiden tutkimatta jättämistä koskeva parlamentin vaatimus on hylättävä.

32 Parigin asiassa T-85/99 nostaman kanteen tutkittavaksi ottamisen osalta on huomattava, että kun Parigi oli havainnut, että hän ei kuulunut tilapäiseen elä-

kejärjestelmään, hän jätti 18.2.1998 sosiaaliasiain jaostolle hakemuksensa kyseiseen järjestelmään liittymiseksi. Tämän jälkeen hän vaati 13.5.1999 päivätyllä kirjeellä saada liittyä kyseiseen järjestelmään taannehtivasti. Kvestorikollegio hylkäsi tämän vaatimuksen nimenomaisesti ensin 2.7.1998 ja sen jälkeen vielä 20.10.1998.

33 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kanne päätöksestä, jossa pelkästään vahvistetaan aikaisempi päätös, jota ei ole riitautettu määräajassa, on jätettävä tutkimatta. Päätöksellä pelkästään vahvistetaan aiempi päätös, jos siinä ei ole mitään uutta verrattuna aiempaan toimeen ja jos sitä ei ole edeltänyt tämän aiemman päätöksen saajan tilanteen uudelleen arviointi (asia T-84/97, BEUC v. komissio, määräys 4.5.1998, Kok. 1998, s. II-795, 52 kohta ja siinä mainittu oikeuskäytäntö).

34 Koska 4.2.1999 päivätyssä kirjeessä ei ole mitään uutta verrattuna 2.7.1998 ja 20.10.1998 päivättyihin kirjeisiin, 4.2.1999 päivätty kirje on siten päätös, jolla pelkästään vahvistetaan 2.7.1998 ja 20.10.1998 tehdyt päätökset. Se, että kvestorikollegio on antanut uuden vastauksen, ei myöskään merkitse, että Parigin tilannetta olisi arvioitu uudelleen. Näin ollen koska 2.7.1998 ja 20.10.1998 päivättyjä kirjeitä ei ole riitautettu laillisissa määräajoissa, eli EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan viidennessä kohdassa tarkoitetulla tavalla kahden kuukauden kuluessa siitä, kun päätökset annettiin tiedoksi kantajalle, asiassa T-85/99 nostettu kanne on jätettävä tutkimatta.

35 Parigin lainvastaisuusväitteen osalta on huomattava, että lainvastaisuusväite voidaan esittää vain sellaisen kanteen yhteydessä, joka on nostettu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tai yhteisöjen tuomioistuimessa jonkin toisen perustamissopimuksen määräyksen perusteella, sillä yksityishenkilöt eivät voi EY:n perustamissopimuksen 184 artiklan (josta on tullut EY 241 artikla) perusteella riitauttaa lainsäädäntötoimen pätevyyttä nostamalla siitä suoran kanteen. Mahdollisuus lainvastaisuusväitteen esittämiseen edellyttää siis sen kanteen tutkittavaksi ottamista, jonka yhteydessä se esitetään (asia C-64/93, Donatab ym. v. komissio, määräys 28.6.1993, Kok. 1993, s. I-3595, 19 ja 20 kohta).

36 Näin ollen Parigin kanne on jätettävä kokonaisuudessaan tutkittavaksi ottamatta. Parigin esittämiä muita kanneperusteita ei näin ollen tutkita. Tästä seuraa, että tuomion myöhemmissä osissa viittauksella kantajiin tarkoitetaan ainoastaan Ripa di Meanaa ja Orlandoa.

. . . . . .

Pääasia

Lainvastaisuusväite

37 Esillä olevassa kumoamiskanteessa kantajat väittävät ensinnäkin, että tilapäisen eläkejärjestelmän muuttamisesta 13.9.1995 tehty parlamentin puhemiehistön päätös on lainvastainen. Tämän väitteen tueksi on esitetty kolme kanneperustetta, jotka koskevat toimivallan ylittämistä sekä luottamuksensuojan periaatteen ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista.

Toimivallan ylittämistä koskeva ensimmäinen kanneperuste

— Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

38 Kantajat väittävät, että parlamentti hallinnoi tilapäistä eläkejärjestelmää eri hallitusten ja muun muassa Italian hallituksen lukuun. Siten parlamentin toimivaltaisten yksiköiden ja parlamentin italialaisten jäsenten oli otettava huomioon Italian kansanedustuslaitoksen edustajiin sovellettava järjestelmä. Koska Italian säännösten mukaan edustaja kuuluu eläkejärjestelmän piiriin viran puolesta, myös liitteessä III olisi pitänyt säätää tällä tavoin eikä siinä olisi missään

tapauksessa saatu asettaa järjestelmän soveltamisen edellytykseksi tietyn määräajan noudattamista. Tästä seuraa, että kun parlamentti on ottanut käyttöön liitteessä III tarkoitettuun tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymistä koskevan määräajan, se on ominut itselleen sille kuulumattomia toimivaltuuksia ja näin ollen ylittänyt toimivaltansa. Lisäksi kantajat väittävät, että liitteen III muutos on lainvastainen, sillä se sisältää Italian lainsäädännössä tuntemattoman eläkeoikeuden rajoituksen.

39 Parlamentin mukaan kantajat yrittävät estää kanteidensa tutkimatta jättämisen esittämällä lainvastaisuusväitteen. Kanteiden tutkimatta jättämistä koskevaan vaatimukseensa viitaten parlamentti toistaa, että parlamentin puhemiehistön 13.9.1995 tekemä päätös on kohdistettu täsmällisesti määriteltyyn ja tunnistettavaan henkilöryhmään, ja nämä henkilöt olisivat voineet riitauttaa tämän päätöksen pätevyyden nostamalla kumoamiskanteen. Koska kantajat eivät ole nostaneet kyseisestä päätöksestä kumoamiskannetta määräajassa, he eivät voi enää kyseenalaistaa sen lainmukaisuutta.

40 Parlamentti kiistää sen, että liitteen III artiklassa 2 oleva viittaus kansallisten järjestelmien mukaisten eläkkeiden määriin ja ehtoihin estäisi asettamasta määräaikaa liittymistä koskevan hakemuksen tekemiselle. Parlamentti lisää, että sen työjärjestyksen 22 artiklan mukaan puhemiehistöllä on siihen toimivalta. Parlamentti korostaa, että tilapäiseen eläkejärjestelmään liityttäessä noudatettavien ehtojen ja menettelyjen käyttöönottaminen ei rajoita kantajien oikeutta vanhuuseläkkeeseen.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

41 Aluksi on korostettava, että kuten yhteisöjen tuomioistuin on todennut muun muassa asiassa 92/78, Simmenthal v. komissio, 6.3.1979 antamassaan tuomiossa

(Kok. 1979, s. 777, 39 kohta), perustamissopimuksen 184 artikla on ilmaus yleisestä periaatteesta, jonka mukaan jokaiselle on sen varmistamiseksi, että hän voi saada häntä suoraan ja erikseen koskevan päätöksen kumotuksi, taattava oikeus riitauttaa sellaisten säädösten pätevyys, jotka muodostavat riidanalaisen päätöksen oikeudellisen perustan, jos kyseisellä henkilöllä ei ole ollut oikeutta nostaa perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla suoraa kannetta näistä säädöksistä.

42 Lainvastaisuusväitteen ensimmäinen peruste nojautuu siihen olettamaan, että parlamentti hallinnoi tilapäistä eläkejärjestelmää eri hallitusten lukuun. Tämä olettama on kuitenkin virheellinen. Kyseistä järjestelmää koskevien sääntöjen 1 artiklasta ilmenee, että tilapäinen vanhuuseläke maksetaan Euroopan yhteisön talousarviosta, parlamenttia koskevasta osastosta.

43 Se kantajien väite, jonka mukaan 2 artiklan 1 kohdassa viitataan Italian kansanedustuslaitoksen edustajiin sovellettavaan järjestelmään, on myös perusteeton. Liitteessä III olevan 2 artiklan 1 kohdassa nimittäin säädetään, että tilapäisen eläkkeen määrä ja ehdot ovat samat kuin sen valtion parlamentin alahuoneen jäsenen eläkkeen määrä ja ehdot, jonka edustajaksi jäsen on valittu parlamenttiin. Näin ollen sen valtion järjestelmään, jonka edustajaksi kyseinen jäsen on valittu parlamenttiin, mukautetaan näissä säännöksissä vain eläke eikä niitä ehtoja, joita sovelletaan käytettäessä oikeutta liittyä tilapäiseen eläkejärjestelmään.

44 Sitä paitsi kuten parlamentti perustellusti toteaa, tilapäiseen eläkejärjestelmään liityttäessä noudatettavien ehtojen ja menettelyjen käyttöönottaminen ei rajoita kantajien eläkeoikeutta.

45 Lopuksi on todettava, että parlamentti on perustamissopimuksissa sille annetun sisäisen määräämisvallan perusteella toimivaltainen ryhtymään tarkoi-

tuksenmukaisiin toimenpiteisiin moitteettoman toimintansa ja menettelyjensä sujuvan kulun varmistamiseksi, kuten jo asiassa 230/81, Luxemburg v. parlamentti, 10.2.1983 annetusta tuomiostakin ilmenee (Kok. 1983, s. 255, 38 kohta; ks. myös asia 294/83, Les Verts v. parlamentti, tuomio 23.4.1986, Kok. 1986, s. 1339, 44 kohta).

46 Tästä seuraa, että parlamentti ei ole ylittänyt toimivaltaansa, kun se ottanut käyttöön tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymistä koskevan määräajan.

47 Ensimmäistä kanneperustetta ei siten voida hyväksyä.

Luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista koskeva toinen kanneperuste

— Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

48 Kantajien mukaan 13.9.1995 tehdyllä muutoksella loukataan lisäksi luottamuksensuojan periaatetta, sillä muutosta ei ole annettu tiedoksi niille parlamentin jäsenille, joita se koskee. Astuessaan virkaansa vaalikaudeksi 1994—1999 kantajille oli heidän mukaansa ilmoitettu, että voimassa olevat eläkesäännökset oli mukautettu Italian parlamentin soveltamiin säännöksiin. Tässä tilanteessa, joka jatkui ainakin 15 kuukauden ajan, kantajien oli perusteltua odottaa, että tilapäiseen eläkejärjestelmään ei tehdä muutoksia vaalikauden aikana.

49 Parlamentti korostaa, ettei kantajille ole voinut syntyä perusteltua luottamusta parlamentin suhtautumisen perusteella.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

50 Sen selvittämiseksi, mitä kantajat saattoivat odottaa, on tutkittava Euroopan parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III, sellaisena kuin se oli voimassa heinäkuussa 1994 eli vaalikauden alussa, olevia asian kannalta merkityksellisiä säännöksiä. Liitteen III entisestä versiosta ilmenee, että aikaisemmin ei ollut voimassa mitään säännöksiä liittymistä koskevan hakemuksen tekemiseen sovellettavasta määräajasta. Kuten parlamentti myöntää, parlamentin jäsenet saattoivat ennen 13.9.1995 tehtyä muutosta siten tehdä tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymistä koskevan hakemuksen taannehtivin vaikutuksin milloin tahansa vaalikauden aikana.

51 Koska parlamentin jäsenet saattoivat ennen 13.9.1995 tehtyä muutosta tehdä tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymistä koskevan hakemuksen ilman määräaikaa, on tutkittava, onko tätä tilannetta voitu muuttaa loukkaamatta kantajien perusteltua luottamusta.

52 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että oikeus vaatia luottamuksensuojaa kuuluu jokaiselle yksityiselle, joka on tilanteessa, jossa yhteisön hallinto on luonut yksityiselle perusteltuja odotuksia (ks. esim. asia T-203/96, Embassy Limousines & Services v. parlamentti, tuomio 17.12.1998, Kok. 1998, s. II-4239, 74 kohta). Kyseisen periaatteen loukkaamiseen ei kuitenkaan voida vedota, elleivät viranomaiset ole antaneet täsmällisiä lupauksia (asia T-498/93, Dor-

nonville de la Cour v. komissio, tuomio 30.11.1994, Kok. H. 1994, s. I-A-257 ja II-813, 46 kohta).

53 Tältä osin on todettava, etteivät parlamentin hallintoelimet ole luvanneet tilapäisen eläkejärjestelmän ehtojen pysyvän muuttumattomina koko vaalikauden ajan. Liitteessä III olevaa viittausta italialaiseen järjestelmään ei voida tulkita siten, että se voisi aiheuttaa kantajille perusteltuja odotuksia siitä, että tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymistä koskevat ehdot säilyisivät muuttumattomina.

54 Luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista koskeva kanneperuste on näin ollen hylättävä.

Yhdenvertaisuusperiaatteen loukkaamista koskeva kolmas kanneperuste

— Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

55 Kantajien mukaan 13.9.1995 tehty muutos johtaa epäyhdenmukaiseen kohteluun kahdella eri tavalla. Ensinnäkin kantajat katsovat, että heidän tosiasiallinen ja oikeudellinen tilanteensa on niin samanlainen kuin Italian kansanedustuslaitoksessa työskentelevien edustajien tilanne, ettei heidän kohtelunsa pitäisi olla erilaista. Koska kansallisille parlamentaarikoille ei Italian lainsäädännössä ole asetettu mitään määräaikoja eläkejärjestelmään liittymiseksi, tällaisia määräaikoja ei pidä asettaa myöskään tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymiselle. Toiseksi kantajat katsovat tulleensa syrjityiksi niihin parlamentin italialaisiin jäseniin verrattuna, jotka ovat aloittaneet toimikautensa Euroopan parlamentissa kesken vaalikautta ja jotka voivat liittyä tilapäiseen eläkejärjestelmään pyytäen sen taannehtivaa soveltamista vaalikauden alusta alkaen.

56 Parlamentti kiistää nämä väitteet.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

57 Aluksi on huomattava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perustavanlaatuisiin periaatteisiin kuuluvaa yhdenvertaisuusperiaatetta loukataan, jos kahta eri henkilöryhmää, joiden oikeudellinen ja tosiasiallinen tilanne ei olennaisesti eroa toisistaan, kohdellaan eri tavalla, tai jos erilaisia tilanteita kohdellaan samalla tavalla (asia T-172/96, Chevalier-Delanoue v. neuvosto, tuomio 23.9.1997, Kok. H. 1997, s. I-A-287 ja II-809, 21 kohta).

58 Kantajat vertaavat tilannettaan Italian kansanedustuslaitoksen edustajien ja toimikautensa parlamentissa kesken vaalikautta aloittavien parlamentin jäsenten tilanteeseen.

59 Kyseiset tilanteet eroavat kuitenkin kiistatta kantajien tilanteesta sekä oikeudellisesti että tosiasiallisesti. Tilanteiden erilainen kohtelu on siten syrjintäkiellon periaatteen mukaista.

60 Näin ollen myös kolmas kanneperuste on hylättävä.

61 Edellä esitetystä seuraa, että kaikki lainvastaisuusväitteen tueksi esitetyt kanneperusteet on hylättävä.

Kanneperusteet, joiden mukaan kantajat eivät ole laiminlyöneet liitteessä III tarkoitettua, tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymistä koskevan hakemuksen tekemiseen sovellettavaa kuuden kuukauden määräaikaa, ja joiden mukaan hyvän hallinnon ja oikeusvarmuuden periaatteita on loukattu

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

62 Kantajat väittävät, etteivät he ole saaneet 13.9.1995 annettua liitteen III muutosta koskevaa tiedonantoa nro 25/95. Kantajien mukaan he saivat tietää tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymistä koskevan hakemuksen tekemiseen sovellettavasta määräajasta aivan sattumalta vuonna 1998.

63 Esittäessään niitä syitä, joiden vuoksi he eivät ole saaneet tiedonantoa nro 25/95, kantajat ovat todenneet, että kaikilla parlamentin jäsenillä on henkilökohtainen postilaatikko, jota ei lukita eikä valvota ja johon saapuu päivittäin runsaasti hyvin erilaista postia. Siten joku on voinut ottaa kyseisen tiedonannon tai se on voinut jäädä huomaamatta.

64 Kantajat huomauttavat, että parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 27 artiklan 1 kohdan mukaan "jäsen saa toimikautensa alussa pääsihteeriltä jäljennöksen näistä säännöistä, ja jäsenen on ilmoitettava niiden vastaanottamisesta kirjallisesti". Kantajien mukaan liitteen III muuttamisesta 13.9.1995 tehty puhemiehistön päätös olisi pitänyt antaa tiedoksi kullekin jäsenelle kyseisessä 27 artiklan 1 kohdassa esitetyllä tavalla, eli se olisi pitänyt antaa tiedoksi kullekin jäsenelle henkilökohtaisesti ja jäsenten olisi pitänyt ilmoittaa sen vastaanottamisesta kirjallisesti.

65 Kantajat väittävät, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asianosaisen, joka vetoaa siihen, että toimenpide on suoritettu liian myöhään, on näytettävä

toteen riidanalaisen päätöksen tiedoksiantopäivä, ja etenkin se, että tiedoksianto on todella tapahtunut. Näin ollen hallinnon on taattava, että toimenpiteiden tiedoksiantojärjestelmä on mukautettu tavoiteltaviin päämääriin ja toimenpiteen tärkeyteen nähden. Nyt esillä olevassa asiassa hallinto ei ole noudattanut tätä periaatetta.

66 Kantajat moittivat parlamenttia siitä, ettei se ole tiedonannossa nro 25/95 kiinnittänyt parlamentin jäsenten huomiota siihen, että kyseisestä päivästä alkaen heillä oli vain kuusi kuukautta aikaa liittyä eläkejärjestelmään taannehtivin vaikutuksin. Lisäksi kantajat muistuttavat parlamentin huomautuksesta, jonka mukaan suurin osa parlamentin jäsenistä on tehnyt kyseisen hakemuksen määräajassa, ja katsovat, että huolellisen hallinnon olisi pitänyt ilmoittaa niille "muutamille parlamentin jäsenille", jotka eivät vielä olleet liittyneet kyseiseen järjestelmään, että määräaika, jonka kuluessa he vielä saattoivat liittyä siihen, oli päättymässä.

67 Tältä osin kantajat vetoavat siihen, että parlamentti katsoi vuonna 1992 tarpeelliseksi antaa täydentävän eläkejärjestelmän muutokset tiedoksi kaikille parlamentin jäsenille sekä heidän osoitteisiinsa parlamentissa että heidän kotiosoitteisiinsa. Kantajat korostavat, että liitteen III muutos koski vain parlamentin italialaisia ja ranskalaisia jäseniä.

68 Lopuksi kantajat huomauttavat, että yhteisön lainsäädännön on oltava täsmällistä ja että sen soveltamisen on oltava oikeussubjektien ennakoitavissa. Tätä oikeusvarmuuden pakottavaa vaatimusta on aivan erityisen tärkeää noudattaa silloin, kun on kyse oikeussäännöstä tai muusta toimenpiteestä, josta saattaa aiheutua taloudellisia seurauksia, jotta henkilöt, joita asia koskee, voivat varmasti saada selville heille asetettujen velvoitteiden tarkan laajuuden. Kantajien mukaan tätä periaatetta ei ole nyt esillä olevassa asiassa noudatettu edellä mainituista syistä.

69 Kyseessä olevien toimien tiedoksiantamisen väitetyn puutteellisuuden osalta parlamentti korostaa, että parlamentin jäsenet ovat saaneet useaan otteeseen tiedon 13.9.1995 tehdystä muutoksesta. Parlamentti väittää, että sen toimivaltaiset yksiköt ovat toimittaneet parlamentin jäsenille liitteeseen III tehdyn

muutoksen tekstin lähettämällä heille 28.9.1995 päivätyn tiedonannon nro 25/95, 13.9.1995 pidetyn puhemiehistön kokouksen pöytäkirjan, joka parlamentin työjärjestyksen 28 artiklan 1 kohdan säännösten mukaisesti jaetaan kaikille parlamentin jäsenille, sekä maaliskuussa 1996 ja syyskuussa 1997 julkaistun Euroopan parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen konsolidoidun tekstin. Parlamentti lisää, että suurin osa niistä parlamentin jäsenistä, joita asia koskee, on tehnyt liittymistä koskevan hakemuksen säädetyssä määräajassa.

70 Parlamentti huomauttaa, että kantajat ovat Euroopan parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 27 artiklan 1 kohdan mukaisesti saaneet toimikautensa alussa jäljennöksen kyseisistä säännöistä. Parlamentti kiistää, että kaikki näihin sääntöihin tehdyt muutokset olisi jaettava kyseisen 27 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Parlamentti vetoaa siihen, että parlamentin jäsenillä on sitä kohtaan huolenpitovelvollisuus, jonka puuttuessa sisäisessä postissa lähetettyjen tietojen saaminen voitaisiin kiistää järjestelmällisesti, mikä haittaisi parlamentin tavanomaista toimintaa. Parlamentti korostaa, että sen jäsenillä pitäisi olla velvollisuus seurata parlamentin yksiköiden toimintaa ja olla perillä tehtävistä päätöksistä.

71 Siten se, että tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymistä koskevaa hakemusta ei ole tehty kuuden kuukauden määräajassa, johtuu parlamentin mukaan vain kantajien huolimattomuudesta.

72 Lisäksi parlamentti toteaa, että joka tapauksessa kantajat myöntävät itsekin saaneensa muutoksesta tiedon viimeistään vuoden 1998 ensimmäisten kuukausien aikana.

73 Lopuksi parlamentti huomauttaa, ettei tilapäiseen eläkejärjestelmään liittyminen tapahtunut ennen liitteen III muuttamistakaan automaattisesti.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

74 Kolmella pääasiaa koskevalla kanneperusteellaan kantajat pyrkivät pääasiallisesti osoittamaan, että parlamentti on loukannut oikeusvarmuuden ja hyvän hallinnon periaatteita jättäessään liitteen III muutoksen asianmukaisesti tiedoksiantamatta. Kantajat väittävät, ettei liitteen III muutokseen voida vedota heitä vastaan, sillä muutosta ei ole annettu tiedoksi kullekin parlamentin jäsenelle parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 27 artiklan 1 kohdassa säädettyjen edellytysten mukaisesti eikä muutosta ole siten annettu heille tiedoksi henkilökohtaisesti.

75 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että oikeusvarmuuden ja hyvän hallinnon periaatteiden asettamien vaatimusten noudattamiseksi ja parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 27 artiklan 1 kohdan huomioon ottamiseksi parlamentin olisi pitänyt antaa liitteen III muutos henkilökohtaisesti saantitodistuksin tiedoksi niille parlamentin jäsenille, joita asia koskee.

76 Vain tällä tavoin parlamentti olisi toiminnassaan noudattanut yhteisön oikeuskäytäntöä, jossa edellytetään, että kaikki hallinnolliset toimenpiteet, joilla on oikeudellisia vaikutuksia, ovat selkeitä ja täsmällisiä ja että ne tiedoksiannetaan henkilölle, jota asia koskee, sillä tavoin, että tämä tietää varmuudella, mistä hetkestä lähtien kyseinen toimenpide on olemassa ja alkaa tuottaa oikeusvaikutuksia (yhdistetyt asiat T-18/89 ja T-24/89, Tagaras v. yhteisöjen tuomioistuin, tuomio 7.2.1991, Kok. 1991, s. II-53, 40 kohta; ks. myös asia 5/85, AKZO Chemie v. komissio, tuomio 23.9.1986, Kok. 1986, s. 2585, 39 kohta).

77 Koska tiedoksiantamista ei ole suoritettu tällä tavoin, nyt esillä olevassa asiassa kyseessä olevan kaltaisia eläkeoikeuksia koskevaan toimenpiteeseen perustuvan hakemuksen tekemistä koskeva määräaika alkaa yhteisöjen oikeuskäytännön nojalla kulua vasta siitä hetkestä lähtien, jolloin henkilö, jota asia koskee ja joka

on saanut tietää kyseisen säädöksen olemassaolosta, on hankkinut kohtuullisessa ajassa tarkan tiedon kyseisestä toimenpiteestä (ks. vastaavasti asia T-100/92, La Pietra v. komissio, tuomio 15.3.1994, Kok. H. 1994, s. I-A-83 ja II-275, 30 kohta ja siinä mainittu oikeuskäytäntö).

78 Vaikka kantajat eivät kiistä saaneensa tiedon liitteen III muutoksen olemassaolosta vuoden 1998 ensimmäisten kuukausien aikana, parlamentti ei ole näyttänyt toteen, että kyseisen muutoksen tarkasta sisällöstä olisi annettu tieto aikaisemmin kuin kuusi kuukautta ennen 19.11.1998 tehtyä hakemusta. Lisäksi asian olosuhteet osoittavat, että tämä tarkka tieto on hankittu kohtuullisessa määräajassa.

79 Näin ollen kantajat ovat tehneet tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymistä koskevat hakemuksensa liitteen III muutoksessa asetetussa määräajassa.

80 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että riidanalaiset päätökset kumotaan niiltä osin kuin ne koskevat Ripa di Meanaa ja Orlandoa.

Oikeudenkäyntikulut

81 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska parlamentti on hävinnyt asiat T-83/99 ja T-84/99 ja koska Ripa di Meana ja Orlando ovat vaatineet oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, parlamentti on velvoitettava korvaamaan heille aiheutuneet oikeudenkäyntikulut. Koska Parigi on hävinnyt asiansa, hänet on parlamentin vaatimusten mukaisesti velvoitettava korvaamaan parlamentin oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(neljäs jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Kumotaan Euroopan parlamentin 4.2.1999 tekemät päätökset nro 300762 ja 300763, joilla hylättiin Ripa di Meanan ja Orlandon hakemukset, joissa vaadittiin parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III tarkoitetun tilapäisen eläkejärjestelmän taannehtivaa soveltamista.**

2) **Asiassa T-85/99 nostettu kanne jätetään tutkimatta.**

3) **Asioissa T-83/99 ja T-84/99 parlamentti vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Ripa di Meanan ja Orlandon oikeudenkäyntikulut.**

4) **Asiassa T-85/99 Parigi vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja hänet velvoitetaan korvaamaan parlamentin oikeudenkäyntikulut.**

Tiili Moura Ramos Mengozzi

Julistettiin Luxemburgissa 26 päivänä lokakuuta 2000.

H. Jung

kirjaaja

P. Mengozzi

jaoston puheenjohtaja